

Delegació Diocesana de Pastoral Familiar
Arquebisbat de Barcelona

EL SAGRAMENT DE LA RECONCILIACIÓ (II)

Déu ric en misericòrdia

En el sagrament de la reconciliació cada persona pot experimentar de manera singular la misericòrdia de Déu, perquè l'amor de Déu és més fort que el pecat de l'home.

La vida cristiana es fonamenta en la invitació de Jesucrist: la crida a convertir-nos, a canviar d'actitud. Cal reconèixer que tot el que tenim i som, les nostres forces per caminar, totes les nostres possibilitats de recomençar, les tenim gràcies a l'amor d'un Pare que no es cansa d'acollir els seus fills perquè els estima sempre. Quan celebrem el sagrament de la reconciliació, celebrem aquest amor de Déu Pare que ens estima i ens perdona per haver estat infidels al projecte del seu amor. Ens costa creure fermament que la misericòrdia, el perdó i la gràcia de Déu tenen prou força per renovar la vida, per purificar la infidelitat humana.

El sagrament de la reconciliació

Els cristians podem viure uns moments privilegiats quan celebrem la vida de Jesús a través dels sagraments. L'Església ha rebut de Crist la missió d'oferir el perdó; *“Rebeu l'Esperit Sant: a qui perdoneu els pecats, els seran perdonats; als qui no els perdoneu, els quedaran sense perdó”* (Jn 20,21) L'Església troba en la paràbola del fill pròdig l'exemple de com i a qui ha d'oferir el perdó: ho ha de fer com un Pare que espera i s'alegra del retorn del fill (Lc 15. 11-32), que l'abraça sense fer-li retrets, li obre novament les portes de la llar i el reintegra a la seva dignitat de fill. Déu és com un pare que dona el perdó sense condicions i fins i tot reconcilia els germans entre si. Les paraules *“Jo et perdono”* que amb les mans esteses el prevere diu al penitent, són les mateixes de Crist quan va manifestar el seu amor i misericòrdia a la dona pecadora: *“ Vés i no pequis més, la teva fe t'ha salvat”* (Lc 7,42), o al paralític *“Confiança fill, els teus pecats et són perdonats (Mt 7.2)*. Jesús no nega a ningú el perdó, sinó que vol que arribi a tots els homes i va dir als deixebles que: *“es prediqués en nom seu la conversió en la remissió dels pecats a tots els pobles”* (Lc 24,47).

Una invitació a entrar dins de nosaltres mateixos.

La recepció del sagrament de la reconciliació no vol ser un moment espiritualment traumàtic, d'humiliació davant d'un home, encara que sigui un sacerdot. Déu és el nostre únic jutge i la confessió no és un tribunal acusador. El sacerdot ha de ser servidor del perdó, administrador del misteri del Déu misericordiós, que té com a missió ajudar a fer present la paraula evangèlica que il·lumina la vida del pecador i l'obre de nou als horitzons d'amor i de fidelitat. La recepció del sagrament ha de ser fruit d'un diàleg que ajudi a aprofundir en la realitat de la vida per a retrobar el camí del bé, de l'amor, del seguiment de Jesucrist, per a ser novament deixebles seus. És un moment de cercar, des de l'obertura sincera de la consciència, la veritat sobre nosaltres mateixos, en relació amb els altres i amb Déu.

De què ens hem de confessar

Però, de què ens hem de confessar? Són molts els qui creuen que perquè no han robat, no han matat i van a missa, no s'han de confessar de res. Curiosament els grans sants tenien consciència de ser grans pecadors. És un fet que hi ha un abisme entre l'ideal evangèlic i la realitat de la nostra vida. Una reflexió sobre els deu manaments –que mostren els límits per sota dels quals les accions deixen de ser humanes–, sobre les obres de misericòrdia i les nostres relacions amb els altres, sobre què, com i quan compartim els nostres béns amb els més necessitats, sobre si som fidels i prou responsables amb els nostres compromisos, sobre la capacitat de perdonar i si complim amb els nostres deures socials etc. segur que ens ajudarà a descobrir de què hem de demanar perdó.

Apropar-se al sagrament de la reconciliació no significa necessàriament haver ofès greument Déu, sinó que ha de ser principalment un desig de progressar en la vida cristiana i de mantenir una autèntica sensibilitat i delicadesa de consciència, sense caure en els escrúpols, que ens inclina a progressar vers la veritat, l'amor i el bé que és Déu.

El perdó no ens el donem a nosaltres mateixos. Seria una mentida. Si el mal, el pecat són una manca envers Déu, un fracàs en la manera de viure i de respondre al que Déu esperava de la nostra vida, només Ell ens pot perdonar. El pecat també és un separar-se dels germans, del bé que estem compromesos a fer com a membres de la comunitat. Per això el sagrament el celebrem en l'Església, que ens retorna a la comunió amb Déu i amb els germans.

Formes de rebre el sagrament de la reconciliació.

Hi ha qui té dificultats per accedir al sagrament a causa de la seva estructura: fer-ho de genolls, darrera d'una reixa, amb veu baixa, amb altres persones que esperen, a vegades sense poder aprofundir en el que es fa, no ajuda a descobrir i a viure la riquesa del sagrament. Les coses importants demanen un temps; no es pot accedir a rebre el sagrament sense una estona de pregària, de reflexió, i sense una actitud de penediment. També s'ha d'evitar fer dues coses alhora: participar en l'eucaristia i al mateix temps aprofitar l'ocasió de confessar-se.

La participació en les celebracions comunitàries de la penitència pot ajudar molt a rebre el sagrament de la reconciliació. En aquestes celebracions la proclamació de la Paraula de Déu –que s'hauria d'escoltar en totes les celebracions–, l'examen seriós i profund de consciència i els temps de silenci creen un ambient penitencial propici i poden fer més entenedora, participativa i fructífera la recepció del sagrament.

Finalment la conseqüència de la recepció del sagrament és l'acció penitencial posterior. La seva missió té un caràcter pedagògic. L'acció penitencial ens ha de proposar sempre reiniciar el camí del bé, de la veritat, de l'exercici de l'amor a Déu i als altres. Resar mai no és una penitència: dialogar amb Déu és un dret dels seus fills. La pregària també ens ajuda a preparar i a rebre fructíferament el sagrament de la reconciliació.

Qüestions per a reflexionar

- 1.- Sabem reconèixer amb sinceritat les nostres faltes? Com a creients: ens autoperdonem o demanem perdó?
- 2.- Tenim superat el sentit del pecat? Per què avui hi ha aquesta manera de pensar?
- 3.- La consciència de pecat social i estructural anul·la la consciència de pecat personal?
- 4.- Tenim oblidada la recepció del sagrament de la reconciliació?

Cites bíbliques

- Jn 3, 31. Jesús dona als deixebles el do del perdó.
- Lc 15, 11-32. Paràbola del Fill Pròdig. Procés del perdó.
- Mt 9, 1-8. Perdó dels pecats al paralític.
- Jn 3, 5-12. Diàleg amb Nicodem. Cal néixer de nou.
- Jn 10, 1-19. Al·legoria del Bon Pastor.

Bibliografia

- AA.VV. *Temes maleïts en la Catequesi*. Editorial Claret
- Catecisme Església Catòlica. n.1420-1498.
- G. AUDETTE PIERRE. *El pecat*. Editorial Claret
- GUITERES, J. *Conversió i penitència: reconciliació*. Centre de Pastoral Litúrgica CPL.
- GRÜN ANSELM. *La penitència: celebració de la reconciliació*. Ed. St. Pablo

Barcelona, abril de 2011.